

[Udenrigsministeren]

krig og Forbundsrepublikken Tyskland indstillet på at følge den danske og britiske linje, og dermed var der etableret et klart flertal for at koncentrere forhandlingerne om de rent indholdsmæssige emner.

Det må i Danmark give anledning til eftertanke, at de to lande, der traditionelt har været vore allierede i synspunktet om at fastholde EFs institutionelle struktur og i afvisningen af yderligere beføjelser til Europa-Parlamentet – og jeg tænker her på Frankrig og Storbritannien – begge mener, at det foreliggende forhandlingsresultat fuldt ud ligger på denne linje.

Ingen, som har fulgt den europæiske debat igennem en længere årrække, kan tro, at den franske regering umiddelbart inden et valg til den franske nationalforsamling ville være rede til at tilslutte sig ændringer i Romtraktaten, der fører til yderligere beføjelser eller større reel indflydelse til Europa-Parlamentet, og ingen ville heller tro, at den britiske regering ville gå med til sådan noget.

Det kommer mildt sagt overraskende for en lang række personer i Europa, at Danmark alene af alle medlemslande og i modstrid med den britiske og franske fortolkning så er kommet til den konklusion, at den foreliggende tekst vedrørende Europa-Parlamentets rolle indebærer sådanne yderligere beføjelser til Parlamentet, og lad mig citere bare to personer for at få slået dette fast:

Først premierminister Thatcher, som den 5. december 1985 sagde i det britiske underhus, at den foreliggende tekst om Europa-Parlamentet drejer sig om proceduremæssige ændringer, at den endelige beslutningsret forbliver hos Rådet, og at der ikke er tale om overførsel af magt vedrørende disse spørgsmål fra underhuset til Europa-Parlamentet. Jeg er sikker på, at både fru Thatcher og den britiske regering nøje har gennemgået teksten for at være på sikker grund, inden disse udtalelser faldt i det britiske parlament.

Dernæst vil jeg citere italieneren Spinelli, som er den åndelige fader til parlamentets vidtrækkende traktatudkast om etablering af europæisk union. Spinelli sagde i Europa-Parlamentet den 11. december 1985, at teksten om Parlamentet udelukkende giver dette ret til at udtale sig to gange i stedet for som hidtil én gang, og Parlamentet må ydmygt håbe, at Kommissionen vil være rede til at indarbejde nogle få af Parlamentets tanker i

sit forslag med henblik på at forelægge dem i Rådet.

Ja men der er vel heller ingen, som ville være i tvivl om, at hvis der virkelig var tale om yderligere beføjelser eller større reel indflydelse for Europa-Parlamentet, ville dette have hilst forhandlingsresultatet velkommen og ikke som nu have indtaget en iøjnefaldende sur og vrangvillig holdning. Det er jo netop, fordi Parlamentet ikke har opnået de større beføjelser, som det har ønsket, at der er så stor utilfredshed i Europa-Parlamentet med forhandlingsresultatet.

Denne utilfredshed kan efter nogles opfattelse føre til, at Parlamentet forsøger at starte en ny regeringskonference, men denne frygt er uden grundlag. Hvem tror, at de medlemslande, som har brugt tid og kræfter på at reducere forhandlingsresultatet om Parlamentets rolle til de rent proceduremæssige ændringer, der nu ligger på bordet, på ny vil springe til forhandlingsbordet for at forhandle yderligere beføjelser til Parlamentet, bare fordi Parlamentet selv beder om det?

Nej, tværtimod vil situationen være den, at størsteparten af de øvrige medlemslande anlægger den holdning, at diskussionen om institutionelle ændringer og Parlamentets rolle nu er udtømt for en årrække. Nu er det konstateret, hvor langt vi kan gå, og svaret herpå er, at EFs medlemslande ikke vil gå én eneste centimeter i retning af at give Parlamentet yderligere beføjelser.

Danmark opnår store fordele ved etablering af ét stort fælles marked. Dansk erhvervsliv får bedre muligheder for at eksportere. Hvis vi kan producere et ensartet produkt til hele det store europæiske marked, har vi mulighed for at reducere omkostningerne og på den måde forbedre vores konkurrenceevne. Det er i virkeligheden af langt større betydning for en dansk virksomhed at få adgang med den samme vare til det store europæiske marked, end det er af betydning for f.eks. en tysk virksomhed, der jo i forvejen producerer til et marked med 60 millioner mennesker, at få adgang til det lille danske marked med kun 5 millioner mennesker.

Man kan ikke sætte tal på de fordele, som dansk erhvervsliv kan opnå igennem etablering af fælles tekniske forskrifter for hele EF-området, men der er ingen tvivl om, at den fordel igennem en årrække vil vise sig at være af stor og stigende størrelsesorden, og